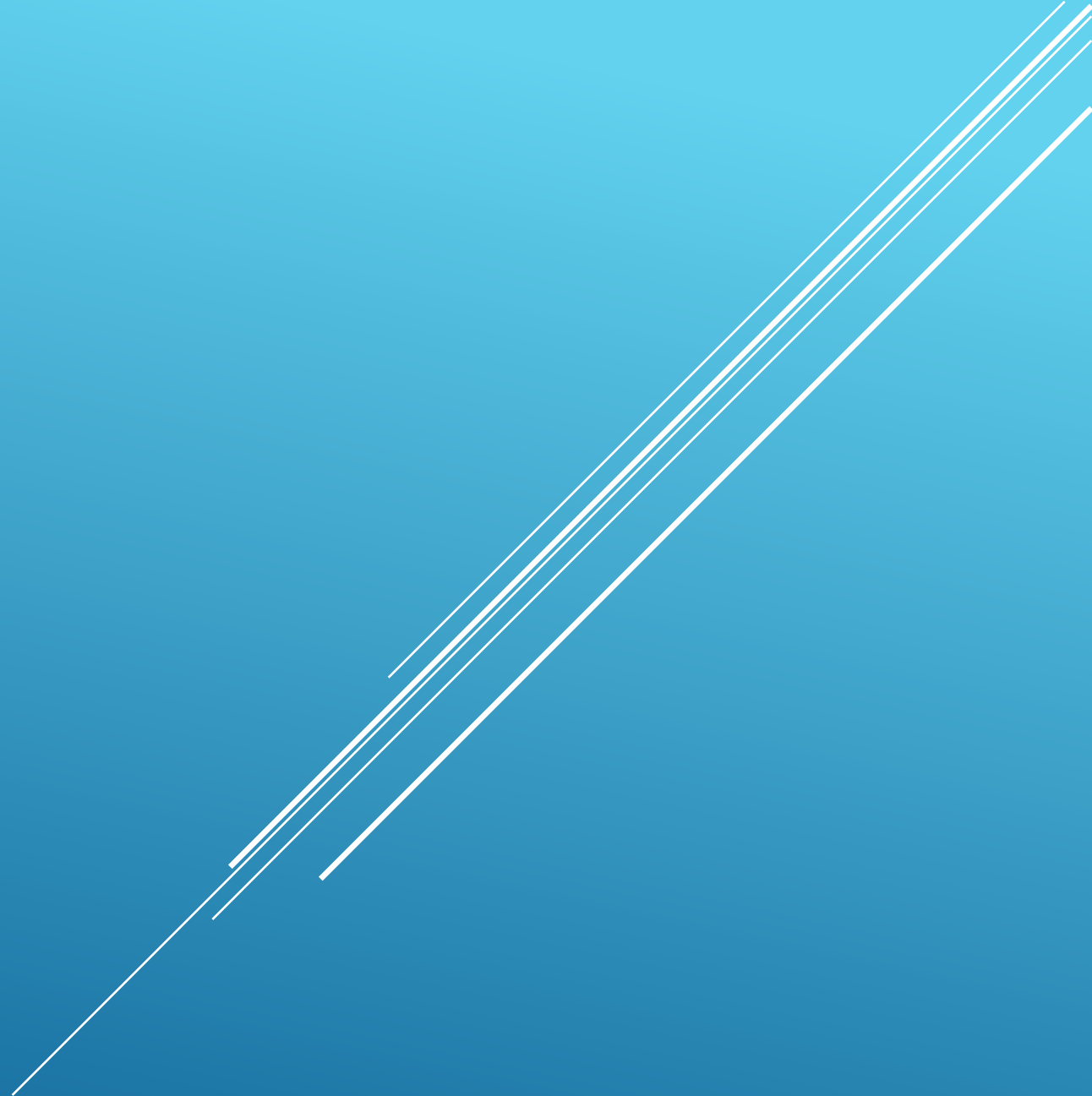

ALGORITMI

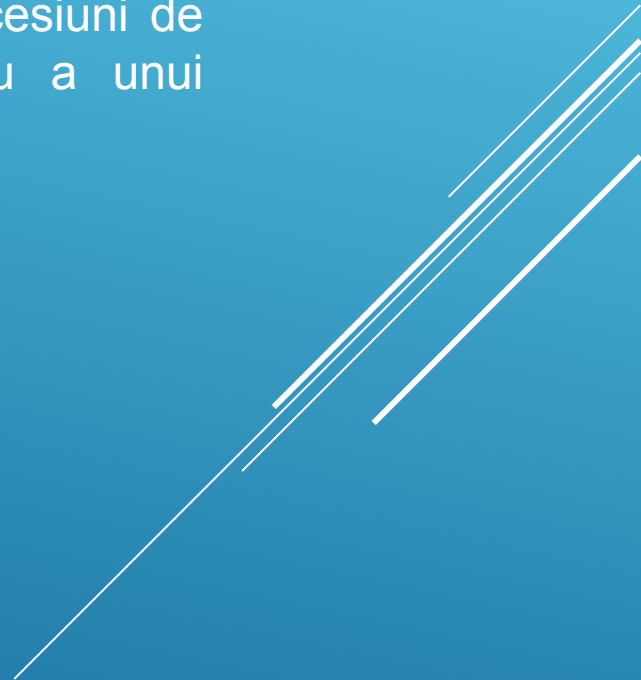
Noțiuni introductive

1.Noțiunea de algoritm.

Def. Prin *algoritm* se înțelege o metodă de soluționare a unei clase de probleme, reprezentată de o succesiune finită de operații bine definite, numite *instrucțiuni*.

Termenul de algoritm poate înțeles în sens larg nefiind neapărat legat de rezolvarea unei probleme cu caracter științific, ci doar pentru a descrie într-o manieră ordonată activități care constau în parcurgerea unei succesiuni de pași (cum este de exemplu utilizarea unui telefon public sau a unui bancomat).

Exemple

Unul dintre primii algoritmi se consideră a fi algoritmul lui Euclid (utilizat pentru determinarea celui mai mare divizor comun a doua numere naturale).

În matematică există o serie de algoritmi:

- cel al rezolvării ecuației de gradul doi,
- algoritmul lui Eratostene (pentru generarea numerelor prime mai mici decât o anumită valoare),
- schema lui Horner (pentru determinarea câtului și restului împărțirii unui polinom la un binom)

Soluționarea problemei

Soluția problemei se obține prin *execuția* algoritmului.

Algoritmul poate fi executat pe o mașină formală (în faza de proiectare și analiză) sau pe o mașină fizică (calculator) după ce a fost codificat într-un limbaj de programare.

2. Caracteristicile unui algoritm

Generalitate. Un algoritm destinat rezolvării unei probleme trebuie să permită obținerea rezultatului pentru orice date de intrare și nu numai pentru date particulare de intrare.

Finitudine. Adică se termină după un număr finit de pași, indiferent cât de mulți.

Rigurozitate. Prelucrările algoritmului trebuie specificate riguros, fără ambiguități. În orice etapă a execuției algoritmului trebuie să se știe exact care este următoarea etapă ce va fi executată.

Eficiență. Algoritmii pot fi efectiv utilizați doar dacă folosesc *resurse de calcul* în volum acceptabil.
Prin resurse de calcul se înțelege volumul de memorie și timpul necesar pentru execuție.

Exemple

1. *Nu orice problemă poate fi rezolvată algoritmic.*

a. Fiind dat un număr n să se determine toți divizorii săi naturali.

Pentru această problemă se poate scrie un algoritm foarte ușor.

b. Fiind dat un număr n să se determine toți multiplii săi.

Pentru această problemă **nu** se poate scrie un algoritm deoarece nu cunoaștem un criteriu de oprire a operațiilor.

2. *Un algoritm trebuie să funcționeze pentru orice date de intrare.*

Fiind date numerele a , b , c să se afișeze maximul dintre ele.

O posibilă soluție ar fi:

Dacă $a > b$ și $a > c$ se afișează a , altfel

Dacă $b > a$ și $b > c$ se se afișează b , altfel

Dacă $c > a$ și $c > b$ se se afișează c

Algoritmul nu funcționează dacă 2 valori sunt identice și de valoare maximă.

Exemple

3. Un algoritm trebuie sa se oprească.

Se consideră următoarea secvență de prelucrări:

Pas 1. Atribuire variabilei x valoarea 1;

Pas 2. Măreste valoarea lui x cu 2;

Pas 3. Daca x este egal cu 100 atunci se oprește prelucrarea altfel se reia de la Pas 2.

Este usor de observat ca x nu va lua niciodată valoarea 100, deci succesiunea de prelucrări nu se termină niciodată. Din acest motiv secvența nu poate fi considerată un algoritm corect.

4. Prelucrările dintr-un algoritm trebuie să fie neambigue (clare).

Consideram următoarea secvență de prelucrări:

Pas 1. Atribuire variabilei x valoarea 0;

Pas 2. *Fie* se mărește x cu 1 *fie* se micșorează x cu 1;

Pas 3. Daca x *aparține* $[-10; 10]$ se reia de la Pas 2, altfel se oprește algoritmul.

Exemple

5. *Un algoritm trebuie să se oprească după un interval rezonabil de timp.*

Fiind dat un număr n se cere să se determine de câte ori a apărut o cifră c în reprezentarea tuturor numerelor naturale mai mici ca n .

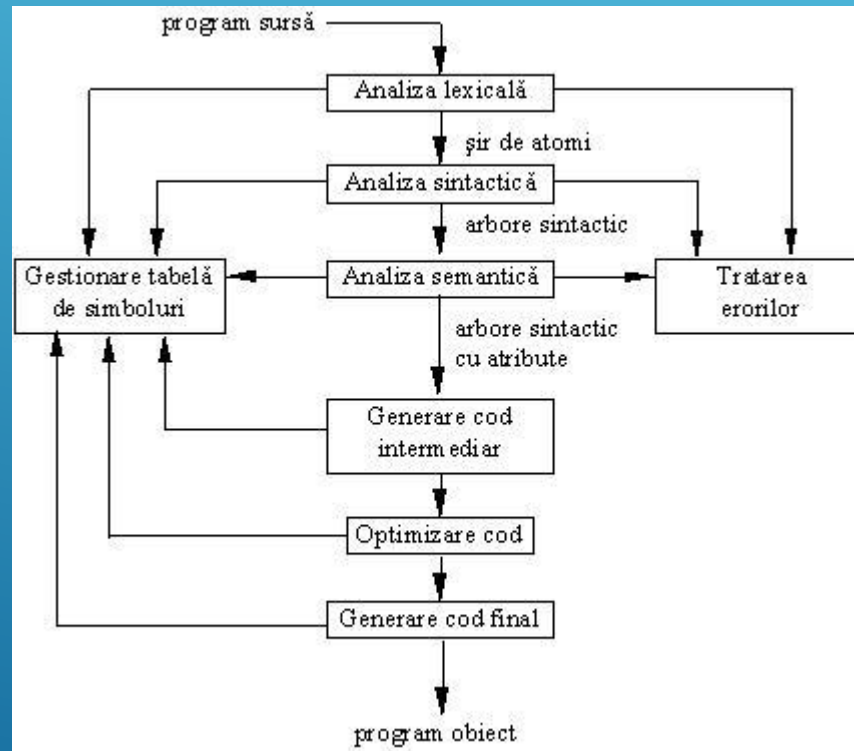
O rezolvare simplă ar fi să luăm toate numerele mai mici ca n și să vedem de câte ori apare cifra c în fiecare dintre ele. Soluția e simplă și pentru valori mici ale lui n algoritmul se termină într-un interval de timp rezonabil, dar pentru valori mari timpul de terminare al algoritmului crește nepermis de mult.

PAȘII REALIZĂRII UNUI ALGORITM

1. Citirea cu atenție a enunțului problemei.
2. Identificarea datelor de intrare și a celor de ieșire.
3. Rezolvarea propriu-zisă a problemei pe cazuri particulare și reprezentative. În acest moment **nu** se încearcă scrierea programului ci doar determinarea metodei de rezolvare, generalizarea și înțelegerea acesteia.
4. Descrierea în limbaj natural a soluției problemei.
Dacă nu sunteți capabili să descrieți metoda folosită în limbaj natural e puțin probabil să o puteți face într-un limbaj de programare care e mai restrictiv decât limbajul natural.
5. Scrierea programului într-un limbaj de programare.
6. Testarea programului.
Testarea se face pe mai multe seturi de date care să acopere cazurile posibile ce pot apărea.

Realizarea unui program

1. Scrierea programului folosind un mediu de dezvoltare (IDE)
2. Compilarea programului

3. Rularea programului obținut